

Evangelisation— Kännetecknet för evangelisk tro

Geoff Tunnicliffe

På uppdrag av Evangeliska världsalliansen (WEA), har dess teologiska kommission utarbetat ett uttalande om betydelsen av och det bibliska mandatet för en holistisk evangelisation, som betonar sambandet mellan att förkunna de goda nyheterna om Jesus Kristus i ord, och att utöva dem i handling. Båda delarna behövs för att hålla evangeliet intakt. Uttalandet gavs även av WEA:s generalsekreterare Dr Geoff Tunnicliffe förra året i samband med att Katolska kyrkan firade 50-årsdagen av Andra Vatikankonciliet och betonandet av ”Den nya evangelisationen”. Detta dokument fungerar som utgångspunkt inför Evangeliska världsalliansens kommande generalsamling i Seoul, Sydkorea, 18-26 oktober 2014.

Evangelisation är att med ord, gärning och kristen karaktär förkunna Jesu frälsningsverk genom korset och uppståndelsen. Evangelisation finns i hjärtat av vår identitet som evangelikaler. Vi hävdar att det inte är möjligt att vara sant evangelisk utan ett radikalt åtagande för världs-evangelisation; ett sådant åtagande ingår rentav i själva identiteten som kristen. Evangelisation är ett av de tre centrala inslagen i evangelikalismen, utifrån uppfattningen att Jesus Kristus är den ende frälsaren för mänskligheten och herre över hela skapelsen, och att skriften är den slutgiltiga auktoriteten i alla frågor om tro och uppförande.

Evangeliska världsalliansen (WEA) uppmanar alla evangelikaler, och andra kristna världen över, att förnya sitt åtagande för en holistisk evangelisation. Genom detta betonar vi sambandet mellan att förkunna de goda nyheterna om Jesus Kristus i ord, och att utöva dem i våra handlingar: båda delarna behövs för att hålla evangeliet intakt. Den personliga omvändelsen måste dessutom medföra att den kristna karaktären och det kristna vittnesbördet växer till.

Som med alla kristna traditioner har det funnits tillfällen då misstag har gjorts och evangelikaler har fått kämpa för att koppla ihop förkunnelsen av evangeliet med åtgärder för fred och rättvisa. Samtidigt har det genom historien funnits många starka röster och livsgärningar som är exempel på evangelisationens holistiska karaktär. Människor som Wesley, Wilberforce, Shaftesbury, Lester, Bediako, Kitamori, Adeyemo, Stott, Escobar och Padilla har alla visat ett djupt personligt engagemang i sociala gärningar och individuell förvandling.

För evangelikaler fortsätter sökandet efter exakt teologisk terminologi för att förena förkunnelsen med evangeliets sociala konsekvenser. De bibliska berättelserna i Markus 5 ger oss en väg att gå vidare, en lins att se igenom och med vars hjälp vi kan övervinna den opraktiska klyftan mellan förkunnelse och handling, och ett sätt att kalla oss alla tillbaka till holistisk evangelisation och till Guds ord.

Markus ger läsaren tre ögonblicksscener från Jesu gärning. Författaren lägger viss möda på att

förklara sammanhanget där de tre historierna äger rum, vad Jesus gjorde och i synnerhet vilken inverkan han hade och hur folket reagerade på honom. Vi kan utifrån de tre berättelserna dra några slutsatser om evangeliets karaktär och bredd. I den första scenen träffar Jesus på en man som är besatt av demoner, i trakten av Gerasa, och befriar honom från hans lidande, vilket resulterar i att mannen sedan befins ”klädd och vid sina sinnen” (Mark 5:15). De följande två berättelserna

”Den tidiga kyrkan insåg vikten av att erkänna Jesu makt och auktoritet i den första kristna trosbekännelsen: Jesus är herre!”

hänger ihop: Jesus är på väg hem till Jairos, en lokal religiös ledare, när han möter en kvinna som länge har lidit av en sjukdom. Medan Jesus är upptagen med att hela kvinnan, dör Jairos dotter. Den sista scenen är när Jesus för henne tillbaka till livet. Två teman tar form utifrån det här kapitlet: (1) Jesu auktoritet och makt, och (2) evangeliets bredd. Vi ser först att Jesus har makt över ondskan, han har makt över sjukdom och krämpor, och han har makt över själva döden och ger förningar om sin egen kommande uppståndelse. Den tidiga kyrkan insåg vikten av att erkänna Jesu makt och auktoritet i den första kristna trosbekännelsen: Jesus är herre! Det är en försäkran att Jesus Kristus, Guds son, har den slutliga makten och herraväldet över allting. Det är också en kallelse till alla Jesu efterföljare att ta till sig evangeliet som den slutgiltiga skildring som lärosatser, teologi och utövning ska bygga på.

Sedan visar texten också att evangeliet utgår till hela skapelsen: det är till för män och kvinnor som fastnat i ondskan, för människor som lider av sjukdomar, och för barn och deras föräldrar. Evangeliets bredd omfattar dem som uteslutits ur gemenskapen (den besatte mannen), dem som finns bland oss men som ändå är utstötta (kvinnan) och även dem som har en ställning med

makt och inflytande (Jairos). Ingen är undantagen från att behöva Guds fria och frälsande nåd. Förvandlingen är ämnad för alla.

Där de andra evangelisterna ofta är mer subtila, går Markus i sin framställning mer rakt på sak. Det är ganska lätt att föreställa sig skriken från den besatte mannen, rasslet av kedjor, skriandet från 2 000 grisar och sorgen och klagan över ett dött barn. Men Markus ger oss också detaljer om hur folket reagerar på Jesus. En del blir rädda, andra arga, vissa förvånade, andra kan inte låta bli att berätta om vad Jesus har gjort, och en del skrattar och hånar. Frågan som ställs till alla som Jesus möter är: Hur reagerar du? Frågan för evangeliker – och för alla som förkunnar Kristi namn – är denna: Vad ska du göra, personligen och tillsammans med andra, för att främja världsvid och holistisk evangelisation?

En kyrka som inte är evangeliserande reagerar bristfälligt på Jesus.

Den helige Ande är även missionens Ande, och därför bör evangelisationen framspringa spontant i en andefylld församling. En församling som inte är en missionerande församling motsäger sig själv och utsläcker Anden. Världsvid evangelisation blir en realistisk möjlighet endast när den helige Ande förnyar församlingen i sanning och visdom, tro och helighet, kärlek och kraft. Vi uppmanar därför alla kristna att bedja att Guds suveräne Ande må besöka oss i en sådan väckelse att Andens frukter blir synliga i allt Guds folk och att alla Andens gåvor berikar Kristi kropp. Endast då kommer hela Kristi församling att bli ett brukbart redskap i Guds händer, så att hela jorden kan höra hans röst.

Lausannedeklarationen, stycke 14

När vi uppmärksammar Jesu eget evangeliserande exempel och försöker lära av det, ska vi åter igen minnas att alla som säger sig vara Jesu efterföljare måste förkunna både hans auktoritet – Jesus är herre! – och bredden i hans nåd och räckvidd. Detta är missionens fullhet, detta är holis-

tisk evangelisation, och vi måste prioritera den så som Jesus gjorde. ”Pilgrimernas kyrka är missionerande till själva sin natur, eftersom det är i Sönnens mission och den helige Andes mission som hon har sitt ursprung, i enlighet med Gud Faderns eget påbud.”

Vi evangelikaler lär oss hur vi utför evangelisation så som Jesus gjorde – hur vi förkunnar att frälsning kommer från vår Gud, och vad den förkunnelsen får för följder för att förvandla samhället. Vi får också lära oss att sant biblisk evangelisation kräver att man övervinner uppdelningarna bland kristna. Som Jesus klargör i sin bön i Johannes 17, så förhindras lärjungarnas vittnesbörd om de inte är ett. Det gemensamma dokumentet från den romersk-katolska kyrkan, Evangeliska världssalliansen och Kyrkornas världsråd, ”Kristet vittnesbörd i en mångreligiös värld – Rekommendationer för uppförande”, är en underbar påminnelse om betydelsen av och mandatet för evangelisation. Det är ett djupt betydelsefullt dokument som börjar och slutar med ordet ”mission”.

”Kristet vittnesbörd” kallar oss till att försäkra oss om att vi utövar vår evangelisation inom gränserna för Guds rikets värderingar, med integritet och kärlek, med omsorg om män, kvinnor, barn och hela skapelsen, och i vetskap om att när vi kommer till Jesus och ber honom om hjälp, som Jairos gjorde, så ger Gud den hjälpen fritt och villigt.

Precis som Jesus i kapitel 5 i Markusevangeliet är vi kallade att föra ut de goda nyheterna till alla: utstötta, kvinnor, män, barn, de sjuka och behövande, och de religiösa ledarna. Vi är inte bara kallade utan också bemyndigade av Fadern och Sönnen, genom Anden, att utföra Guds uppdrag. En huvudegenskap för evangelikaler är – och måste alltid vara – att låta hela jorden få höra hela evangeliet i ord, gärning och karaktär.

Geoff Tunnicliffe är generalsekreterare för Evangeliska Världssalliansen. Med bas i New York, USA, och Vancouver, Kanada, har han hela världen som arbetsfält. Bland hans arbetsuppgifter finns att mentorträna kristna ledare, tala på globala konferenser, ge intervjuer i media, och möta med regeringar och religiösa ledare och interagera med institutioner som FN, G8-gruppen och Världsbanken.

Svensk översättning: Carl-Henrik Hammarlund.

SEA Papers är Svenska Evangeliska Alliansens (SEA) månatliga artikelserie inom evangelikal teologi och etik. SEA är ett nätverk av kristna tvärs över samfundsgränserna. Vår vision är:

- att bygga ett nationellt nätverk av evangelikala kristna i Sverige, som tillsammans och i sina olika sammanhang utvecklar och bidrar med evangelikal teologi och tillämpar den i församlingsarbetet, i den teologiska debatten och i samhällsdebatten
- att vara en konstruktiv kraft som i öppenhet, dialog och debatt driver ett evangelikalt perspektiv
- att förmedla impulser från och kontakter med den växande världsvida evangelikala gemenskapen

SEA:s teologiska bas utgörs av Lausannedeklarationen.